

kommunale og bykommunale, og allerede derved er den Byrde, der hviler paa Ejendomsskyldgrundlaget, blevet betydelig, forhøjet i ganske generende Grad, og gaar man nu til en saa stor Forhøjelse, som her er Tale om, 3 pro mille, vil det i Virkeligheden komme til at tynde haardt paa mange, som har ringe Evne til at bære den. At dette vil kunne blive Tilfældet, og at det er en Skat, som man skal omgaaes med megen Varlighed, har den højtærede Minister og dette høje Tings Flertal selv indrømmet ved at sætte en Grænse, som i og for sig er ganske irrationel; idet Ejendomme under 10 000 Kr. gaar fuldstændig fri for Forhøjelsen; d. v. s., naar man tager det almindelige Skattefradrag, som finder Sted for alle Ejendomme, paa 2 800 Kr. med, er det i Virkeligheden Ejendomme under 12 800 Kr., der gaar fri. Derved er det indirekte indrømmet, at Skatten er meget byrdefuld for mindre Ejendomme, med andre Ord for at sige det rent ud, man havde ikke en Gang turdet komme med en Skatteforhøjelse som den forrige til 1,65 pro mille, hvis den skulde ramme ogsaa Husmandsbrug. Men Forholdet er nu dette, at som alle Grænser rammer heller ikke denne blot nogenlunde korrekt. Der er en Mængde oppe over denne Grænse, hvis Driftsforhold i alt væsentligt er lignende som Husmændenes, og som lider under de samme store Vanskeligheder, som Standsningen af Indførselen af Foderstoffer har foranlediget. Der er slet ingen Tvivl om, at der er praktisk talt akkurat samme Grund til at fritage i hvert Fald de Ejendomme her i Landet, som gennemgaaende er baserede paa Husdyrbrug, Bolsmandsejendomme og mindre Gaarde — og mange store med for Resten —, for en saadan Forhøjelse, thi de Forhold, der der gør sig gældende, er af væsentlig lignende Art. Men jeg siger altsaa: dette, at man har maattet fravige denne Grænse, som i og for sig er fuldkommen irrationel i en Lov som denne — Ejendomsskyldens Princip er jo netop, at det er Værdien, man beskatter uden Hensyn til den vedkommendes Formuetilstand, uden Hensyn til, om hans Gæld er stor eller lille —, er en Indrømmelse af, at denne Forhøjelse af Skatten kan ramme meget tungt og blive meget byrdefuld, og derfor er der visse Klasser, man ikke har turdet udsætte for dette. Det er den rene Sandhed i denne Sag.

Nu anfører den højtærede Minister en særlig Grund til, at komme med saa stor

en Forhøjelse, nemlig at han ved dette Lovforslag samtidig ønsker at udsætte den ved Loven fastsatte Omvurdering et Aar. For denne Udsættelse af Omvurderingen er der nu givet meget fyldestgørende Grunde i Overskyldraadets Skrivelse, som er accepterede af Finansministeren. Det er ganske klart, at en Vurdering, der tilige fremskaffer — saaledes som det i høj Grad vil være ønskeligt — en nogenlunde paalidelig særlig Jordvurdering, vil af de i Skrivelsen anførte Grunde ikke kunne finde Sted, medmindre denne Frist bevilges, og derfor kan jeg være ganske enig med Finansministeren paa dette Punkt, at vi skal bevilge Udsættelsen. Ligeledes har han fuldkommen Ret i, at en saadan Udsættelse af Omvurderingen under de nuværende Forhold og efter Ejendomspriserens stærke Stigning i de sidste 3 Aar naturligtvis betyder et ikke ringe Tab for Statskassen, Tab ikke blot med Hensyn til Ejendomsskyldens Provenu, men ogsaa med Hensyn til Formueskattens, Arveafgiftens og andre Afgifters Provenu, og dette skulde Statskassen have Erstatning for. Dette Synspunkt kan jeg i og for sig acceptere, men som Erstatning blot for dette Tab er vistnok den foreslaaede Afgiftsforhøjelse meget for stor. Det er jeg tilbøjelig til at mene. Jeg tror, at hvis vi nu bevilger en lignende Forhøjelse som den for i Aar, om hvilken der var saa megen Strid, eller maaske en ikke meget større Forhøjelse for det følgende Aar, vil vi have ydet Statskassen et Vederlag for det Tab, den lider ved Udsættelsen af Vurderingen, uden at være kommet urimelig højt op med Ejendomsskylden.

Forslaget om at forhøje Diæterne for Overskyldraadets Medlemmer, Vurderingsformændene og Vurderingsmændene er jo en simpel Følge af de nuværende Forhold, og det kan jeg fuldkommen billige. Derimod forekommer det mig, at Ministeren med Hensyn til Forøgelsen af Overskyldraadets Medlemstal uden at have givet særlige Grunde derfor er gaaet videre end foreslaaet af Overskyldraadet selv. Overskyldraadet foreslaar en Forøgelse med 4 Medlemmer, men Ministeren foreslaar en Forøgelse med 7, som jeg hverken i Motiverne eller i den Tale, hvormed Ministeren forelagde Lovforslaget, har kunnet finde nogen egentlig Motivering af, saa jeg vil lade staa hen, om man ikke kunde lade det blive ved den Forøgelse, Overskyldraadet selv foreslaar.

Jeg kommer saa til de sidste af de forelagte Lovforslag, nemlig Forslaget om